

Osmo mu proskočil mezi nohama a s čenichem u země proklouzl do skladu. Oběhl hromadu pytlů s moukou a vrátil se k pekaři.

„Ahoj Osmo,“ hlesl pekař a podrbal pejska za ušima. „Dnes pro tebe koláček nemám. Vykradli mě.“

„Co ukradli?“ zajímalo Olivera.

„Všechny kvasnice,“ odpověděl pekař a vkročil do skladu. „Jsou pryč, úplně všechny.“

Osmo se mu držel v patách. Dočenichal ke zbytku kvasnic, které ležely na zemi. Zachvěly se mu nozdry. Nejdřív si odfrkl, jako by ho všechny ty pachy v nose zašimraly, a pak silně kýchl.

„A nic jiného neukradli?“ zeptala se Tea a také vstoupila dovnitř. Slyšela, jak se zvuk jejích vlastních kroků odráží jako ozvěna od stěn.

„Ne, vzali jen kvasnice. Celých 370 kilo zmizelo beze stopy.“

„Na co vlastně kvasnice používáte?“

„Přidávám je do těsta, když peču koblihy, bochánky, preclíky nebo tmavý chléb. Díky kvasnicím je těsto lehké a nadýchané.“

„Nemohly se jen tak vypařit,“ poznamenal Oliver a prohlížel si škrábance na okraji vrat. „Vypadá to, že k vloupání použili páčidlo.“

